

Memfis v Jezusovih časih

82 Vodja pripoveduje o svojem potovanju v Memfis

1 Vprašujem naprej: "Kje si pridobil to svojo spoštovanja vredno izobrazbo?"

2 Reče Oubratouvishar: "S služabnikom sva pred desetimi leti potovala vzdolž Nila, spremljalo naju je še dvajset najmočnejših nižjih služabnikov, ki so morali gnati za nama lepo čredo govedi; kdor hoče pri nas potovati, mora vzeti s seboj veliko čredo, sicer bi lahko na potovanju umrl od lakote. Fige in datlji ne rastejo povsod, ampak le na dobrih in rodovitnih tleh; trave pa ob Nilu nikjer ne manjka in tako imamo povsod hranilno kravje mleko, ki se poda k vsaki jedi.

3 Tako opremljeni smo se skušali, kot rečeno, pred desetimi leti ali desetimi deževnimi dobami lotiti potovanja navzdol. Nekaj dni smo brez težav zlahka napredovali; toda tretji dan smo že od daleč slišali mogočno grmenje. Pospešili smo korake in bili v času, v katerem bi prešteli tisoč kamnov, pri prvih slapovih Nila. Tam je bilo videti le malo možnosti, da bi mogli naprej. Eden naših najdrznejših plezalcev se je povzpел na visoko skalo, da bi videl, kakšna je okolica. Ko se je vrnil, mi je opisal pot, ki se sicer oddalji od Nila daleč na levo, daleč naprej pa se spet vrne k Nilu. Nato sem sklenil, da bomo šli po tej poti. Čeri in drugih negostoljubnih mest na tej daljši poti res ni manjkalo. Šele zvečer tega dne smo v hudi vročini končno prispeli na travnik, poraščen z mnogimi palmami in papirusovimi drevesi, sredi katerega je bil bogat izvir, ki je bil zelo dobrodošel našim čredam in nam. Tu smo ves dan počivali.

4 Drugi dan smo ob prvi zori odrinili in nadaljevali potovanje. Ob sončnem vzhodu smo spet dosegli Nil in široko cesto, ki je prej nikoli nismo videli, po kateri smo v pol dneva prispeli v bližino tistega mesta, o katerem so nam naši prastarši toliko pripovedovali. Približno dva tisoč korakov pred mestom smo se utaborili; jaz in moj služabnik pa sva odjezdila v mesto po dovoljenje, da bi s svojimi čredami smeli taboriti v bližini mesta.

5 Ko sem s služabnikom prišel v mesto, me je obkolila množica zelo rjavih ljudi in me vprašala, kdo in od kod sem. Drugi pa so takoj ugibali in rekli: 'Thot e Noubiez!' (Ta je Nubijec!), in jaz sem rekel: 'Da, Nubijec sem in bi rad tukaj od vas, popolnih ljudi izvedel in se naučil veliko dobrega in lepega!'

6 Tedaj so ti radovedneži pripeljali k meni priletnega starca, da me je natančno izprašal o različnih stvareh, nazadnje se je celo odpravil v naš tabor in šele tam smo zvedeli, da je najvišji duhovnik in obenem oskrbnik tega mesta in njegovega prostranega okraja, postavil ga je Rim. Takoj sem mu podaril sedem najlepših krav, dva bika in dvajset naših ovac z najfinejšo volno.

7 Stari je zato postal zelo prijazen in potem mi je rekel: 'Naša stara in čista modrost vam bo gotovo veliko koristila! Toda nikar si ne prisvojite ničesar od naših povsem pokvarjenih navad; te so namreč več kot zelo slabe. To mesto je bilo nekoč ponos dežele, kar jasno in razumljivo izraža njegovo ime Melnavise (grško Memfis) = 'ima

najvišje ime'; kmalu pa se boste zlahka prepričali, da je brezimno najvišje zdaj le prostran kup ruševin.

8 Nekaj ljudstva, ki je še tu, ne veruje v najvišje božansko bitje, nekaj pa se ga predaja najtemnejšemu praznoverju, in tega se ne more več znebiti. Le redki še živimo tako kakor nekdej, da resnično priznavamo enega, večnega, resničnega Boga. Ljudstvo, slepo in neumno, veruje v nekaj tisoč bogov; celo živali in njihove ostanke častijo po božje, in to jim moramo pustiti.

9 Sicer pa so že naši prapredniki vsadili tako seme, saj so nekatere zelo koristne živali častili kot polbožanstva in tako spodbujali ljudstvo, da bi te najkoristnejše divje in domače živali skrbneje negovali. Starešine so s tem seveda hoteli ljudstvu, ki je bilo tedaj na še zelo nizki stopnji, le nazorno predstaviti mnogotero izžarevanje Božje ljubezni in modrosti v stvareh; toda bolj kot gledamo nazaj v zgodovino ljudstev, častitljivejša se nam ta dozdeva, sčasoma se nam kaže obdana z nekim božanskim pridihom, in slabi in brezvestni tako imenovani učitelji ljudstva pa imajo potem toliko lažje delo, in vse, kar se je zgodilo v sivi starodavnosti, pobožanstvijo ter slepo ljudstvo zagrnejo v najtemnejše praznoverje tako globoko, kolikor je le mogoče.

10 Zato pazite, zvestosrčni Nubijci, in sprejmite kot resnico le to, kar boste slišali od mene; od vsega, kar boste videli in slišali od ljudi, pa se odvrnite, to je namreč od vsega najslabše! Videli jih boste darovati in opravljati različne prazne ceremonije; ob velikih praznovanjih pa boste na čelu videli celo mene v najsijajnejšem ornatu. Kljub temu pa naj vas to ne moti, kajti z vsem tem imam opraviti le na videz, moja notranjost pa je in ostane zmeraj pri enem, večnem, edino resničnem Bogu, katerega ljubezen je moje življenje in njegova svetloba moje resnično znanje in spoznanje.

11 Ti in tvoj služabnik pa pojdita z menoj peš v mesto v moje stanovanje, tam vama bom dal natančnejša navodila, kako se morate tu vesti ti in tvoji sopotniki; pokazal vam bom tudi pravi prostor za vas in vaše črede, na katerem lahko kot tujci preživite vse leto, ne da bi vas kdo nadlegoval. Ti in tvoj služabnik pa bosta stanovala pri meni, da te bom lahko poučil v mnogih stvareh.'

12 Rekel sem: 'Dobri poglavar! Menda pa mi boš vsaj dovolil, da smemo gnati s seboj v mesto dar, ki si ga milostno sprejel iz moje roke?'

13 Nato je zelo ljubeznivo rekel resnično dobri poglavar: 'Ne zdaj, ampak šele čez tri dni, ko se boste preselili na drug pašnik! Toda tam si morate obuti svoje noge po naši navadi; kajti ponoči se tu zmeraj plazi množica majhnih insektov in črvičkov po peščenih travnih tleh, zalezejo se pod nohte na nogah in sčasoma povzročajo hude bolečine. V svoji hiši vaju bom že oskrbel s tem po najboljših možnostih; imam namreč veliko hlapcev, služabnikov in sužnjev.'

14 Midva s služabnikom sva torej odšla s poglavarjem v veliko mesto. Po približno štiri tisoč korakih smo prispeli v mesto na velik trg, obdan z najveličastnejšimi stavbami iz kamnitih blokov. Več teh velikih stavb je bilo že hudo poškodovanih, mnoge pa so bile še dobro ohranjene. Ena je bila zgrajena iz samih stebrov in v prostranih stebriščnih hodnikih sva opazila raznovrstne velikanske kipe; tudi stebri so bili opremljeni z vsakovrstnimi znamenji in napisi, ki mi jih je pozneje poglavar kar naprej razlagal. Poleg te stebriščne dvorane je stala neznansko velika palača, v kateri je bilo zelo živahno.

15 Poglavar je rekel: 'Glejta, to je moja stanovanjska hiša; pridita in vstopita ter si oglej ta vse, kar je v njej!'

183 Prekletstvo egipčanske visoke kulture

1 (Oubratouvishar:) "Pred to palačo sta stala povsem prosto dva neznansko velika stebra (obeliska) in bila po vseh straneh popisana z najrazličnejšimi znamenji, figurami in pisavami; tudi pred veliko stebriščno dvorano sta bila dva enaka stebra.

2 Boječe sva stopila v poglavarjevo hišo in kar nekaj časa sva morala hoditi, da sva prišla do bivalnih prostorov. Tam pa je bilo tako čudežno lepo, da mi je pri tem pošteno zastal dih.

3 V duhu sem primerjal svojo najbednejšo kočjo doma s tem bivališčem in si rekel: 'Le zakaj smo mi črnci tako strahotno revni v svojem znanju in spoznanju? Zakaj mi ne moremo graditi takšnih stavb? Zakaj še vedno ne znamo pridobivati kovin? Se vedno nimamo drugega orodja za rezanje kakor tisto, ki smo ga dobili od Egipčanov z menjavo za naše surove naravne proizvode! Kako bedne so naše statve, kako slabe naše tkanine! Med nami ni ne duha, ne nadarjenosti, ne vneme; na komaj nekoliko višji stopnji smo kakor naše opice!'

4 Ko sem se izgubil v takšnih mislih, mi je pokalo srce in moral sem začeti jokati, pri tem sem pa glasno rekel: 'Oh, zakaj nismo črnci povsem živali, ki ne morejo ne misliti ne čutiti?! Kako čudovite stvari lahko ustvarijo resnični ljudje, ti pravi zemeljski bogovi, mi črni polljudje in polživali pa, nasprotno, ničesar! In vendar moramo tako močno občutiti neznansko čudovitost tega, kar so ustvarili resnični ljudje!'

5 Tedaj mi je rekel poglavar: 'Naj ti ne bo hudo zaradi tega! Mi smo že postali ljudstvo starcev, ki jih vse te krasote ne morejo več razveseliti, ker smo se že izživali; vi pa ste še otroci, polni moči in čedalje bolj naraščajoče vneme. Mi smo se za ta svet že izživali, naše krone ležijo ovenele v grobu pozabe, naše palače se rušijo in naše zdajšnje znanje in spoznanje sta slabša od zelo slabega. Tukaj imamo le še malo kovačev in tkalcev; vse svoje potrebe po tehniki moramo zadovoljevati ali iz Rima ali

iz Grčije.

6 Da, nekoč, pred nekaj tisočletji, so prebivali v tej deželi seveda bolj bogovi kot ljudje in zgradili dela, katerih ostanke bodo občudovali še najpoznejši potomci te zemlje! Toda to, kar ustvarjamo zdaj, je le podobno uničevanju tako v materiji kot tudi v duši. Vi pa ste še nepokvarjeno, prvinsko in mladostno krepko ljudstvo, lahko mislite in hočete in zato lahko kmalu postanete v svojih delih večji kot so bila kdaj koli ljudstva te dežele.

7 Če pa hočete kot ljudje res srečno živeti na tej zemlji, ohranite svojo nekdanjo preprostost! Prvič, zanjo se morate le malo potruditi in delati, in drugič, imate le prav skromne naravne potrebe, ki jih zlahka zadovoljuate. Živinoreja na vaših rodovitnih hribovskih pašnikih vam ne povzroča veliko dela in skrbi in vašega poljedelstva, s katerim se le malo ukvarjate, tako in tako ni treba upoštevati; tudi vaša oblačila so preprosta in jih ni težko izdelati. Zato porabite le malo časa za svoje naravne potrebe in se torej lahko več ukvarjate samo z duhovnim razmišljanjem! In glej, to je veliko več vredno, kakor s krvavim znojem na račun stotisočkrat sto tisoč človeških življenj graditi takšne palače, da jih lahko potem neuničljivi zob časa več tisoč let do sitega gloda!

8 In navsezadnje, kaj je takšen umetelno zložen kup kamenja v primerjavi z eno samo travno bilko, ki jo je ustvaril veliki Božji duh? Povem ti: prav nič! Vsaka travna bilka, vsako drevo je Božja zgradba, raste iz ljube zemlje brez našega truda in dela in v kratkem času nas poživlja s svojim sladkim sadom. Koliko truda in strahovitega dela pa stane ljudi takšna palača! In kaj imajo potem, ko je njihovo delo po mnogih krvavih letih dokončano? Nič drugega kakor bedno hrano svojega napuha, prebudijo nevoščljivost tujih ljudstev, sčasoma nastane vojna in vsemogoče preganjanje!

9 Ljubi črni prijatelj, to je res bedna sreča ljudstva, ki je bilo tako neumno, da je z mrtvimi palačami prekriilo svoje najlepše in najrodovitnejše pašnike, na katerih bi sicer lahko veliko stotisočev najrodovitnejših dreves svoje žlahtne sadeže sipalo v naročje zadovoljnih ljudi, ki bi prebivali v povsem preprostih kočah! Glej, tam, kjer je zgrajeno to mesto, bi poleg svojih številnih čred zlahka živelo deset tisoč ljudi; tako pa prebiva zdaj seveda še skoraj sto tisoč ljudi med temi poškodovanimi zidovi! Toda kakšno življenje živi večina!

10 Zgodovina uči, da je bila ta dežela nekdam žitnica, iz katere so ob stiski tuja ljudstva oskrbovali s kruhom; zdaj pa moramo neredko dovažati žito iz zelo oddaljenih dežel in od daljnih ljudstev! Naše črede so v najbednejšem stanju. Na tisoče ljudi v tem mestu, ki ima vsaj malce svojega zlata in srebra, sploh ne dela, ampak dan za dnem leno pohajkuje, vzdržuje kupljive vlačuge in se z njimi neredko zabava na naj-

nižji živalski način; to povzroča zmeraj obilo bolezni, česa takega vi sploh ne poznate. Podnevi, dokler sije sonce, je videti to veliko mesto kakor nenaseljeno; šele v hladnejših nočeh, se priplazijo kakor divje zveri iz umetnih kamnitih votlin in se ukvarjajo z vsem, kar se jim zahoče. In tako glej, ti preprosti sin čiste narave, to so dobrote, ki jih imajo ljudje od svoje visoke kamnite kulture!"

184 Blagoslov prakulture preprostega človeka.

1 (Oubratouvishar:) "Zato ostanite v svoji veliki in prvotni naravni čistosti in si nikar ne želite bedne kulture te dežele! Ne zidajte mest! Ostanite v svojih preprostih kočah, pa boste lahko v vseh časih najsrečnejše ljudstvo na zemlji, posebno, če boste ohranili pravo vero v spoznanju enega in večno resničnega Boga, samo Njega častite in ljubite! Četudi Ga ne morete videti, vidi On vas, in vam bo zmeraj dajal moč, potrebno za preprečevanje vsakega človeku sovražnega elementa. Po prvotnih naravnih zakonih je človek gospodar nad vsem, kar je, živi in diha na zemlji, pod njo in nad njo. 2 Vi ste še tisto, kar naj bo človek! Pred vami se umikata strašna lev in tiger, panter, hijene, volkovi in medvedje, kače in gadi bežijo iz vaše bližine; le krotke črede vam sledijo na vsakem koraku! Če ima človek take lastnosti, je še vedno na tisti vzvišeni prvotni stopnji bivanja, na katero ga je v začetku vsega stvarstva postavil Stvarnik. Lezite na trato, pod katero rogovilita klopotača in modras s svojo zalego, in pobegnila bosta s posvečenega kraja, ki ga je zavzel človek kot gospodar narave! Zla mravlja, prekletstvo marsikaterih gozdov in step, se izseli takoj, ko človek v svoji prvinski moči stopi na to območje in si postavi bivališče. Lev, panter, najhujši tiger se držijo daleč od čred, ki jih varuje pristni človek, in krokodila, nilskega zmaja, ni nikoli videti v tistih delih dežele, kjer prebivajo ljudje. Ibis, štoklja in icz ne ma on (ichnemaon=strupa nima) so ustrezljivi človekovi službi in vdano čistijo deželo od golazni in mrčesa, in ostroidni orli poiščejo vsako mrhovino in jo požrejo, da ne okuži zraka. 3 Oh, kako čudovito je, če biva v pokrajini pravi človek, in kako bedno živijo v mestih ljudje, polni napuha in smrdečega samoljubja! V njih izgubijo prvinsko življenjsko moč, v velikem kraljestvu narave, ki jih obdaja, postanejo tujki, tuja bitja, ki so pretrgala vse vezi z Bogom in tako tudi z drugim stvarstvom. Graditi si morajo odporne trdnjave in gradove, da bi se v njih branili in kolikor mogoče obvarovali pred naravo, ki jim je postala sovražna!

4 Če pustim danes sto ljudem, da prenočijo na pašniku, ki vam ga bom dodelil, nihče od njih ne bi živ dočakal jutra. To namreč niso več ljudje, temveč le še njihove slabotne sence, in njihova pohabljena telesa so prebivališča vseh mogočih zlih in nedozorelih naravnih in nenaravnih duhov. Njihov zunanji življenjski krog ni več njihov

božanski 'jaz', temveč je nizkotno živalski in zato nimajo nobene moči. niti v sebi in še manj zunaj sebe. Zunanja narava ne vidi več v njih najvišjega kulminacijskega cilja svoje stvarjenjske biti, temveč le še popolno zavrženost in razdejanje tiste stopnje, v kateri naj bi vse stvarstvo prešlo v svoj najvišji cilj. Zato pa je postalo vse stvarstvo takemu človeštvu sovražno in ga skuša na vse mogoče načine popolnoma uničiti, ker v njem ne more pričakovati ničesar več.

5 Zato, moj plemeniti, črnopolti prijatelj, veselite se ti in vse tvoje ljudstvo, da ste črni in da še prebivate v nedolžnih pomladnih kočah resničnega življenja; prav zato ste lahko ostali taki ljudje, kakršni bi morali biti po ureditvi najvišjega Božjega Duha! Zato tudi vnaprej ostanite, kakršni ste zdaj, in to naj velja tudi za poznejše rodove; potem vam ne bo treba nikoli tožiti nad stisko in bedo človeškega življenja! ",

185 Kraj bivanja Nubijcev v Egiptu

1 (Oubratouvishar:) (Poglavar): 'Pojdimo zdaj na prostor, ki vam ga bom določil za bivanje! Obenem vam bom dal stražo, da vas bo varovala ves čas, ki ga boste preživeli tukaj, in bo tem slabim ljudem preprečevala dostop do vas; ti bi vas namreč brez pomisleka popolnoma pokvarili, fizično in moralno. Ne bom te vprašal, ali si me povsem razumel, vem namreč, da si me, in da me boš v prihodnje še bolj!'

2 Po teh besedah je poglavar udaril po kovinski plošči, da je močno zadonelo, in kakor po čudežu se je pojavila množica oboroženih mož zelo temnorjave polti, poglavar pa jim je v nekem tujem jeziku zapovedal nekaj, česar nismo razumeli. Toda ko je resnicoljubni dobri poglavar opazil mojo osuplost, me je rešil zadrege tako, da mi je v mojem jeziku razložil, kar je povedal oborožencem. Šlo je za našo čim boljšo varnost pred vsiljivostjo pokvarjenih prebivalcev mesta, ki se mu sploh niso več zdeli ljudje.

3 Eden od stražmojstrov, oblečen je bil skoraj tako kakor omenjeni prijatelj, ki nam je pokazal pot semkaj, je pripomnil poglavarju, da je tisti sicer nadvse bujno in bogato s travo poraščeni prostor res pašnik kač in gadov, na katerem nista varna ne človek ne živina.

4 Poglavar je rekel: 'Pokvarjeni ljudje s svojo živino seveda ne; toda to so še pristni praljudje, ki so tudi še resnični gospodarji celotne narave in njenih vsakovrstnih ustvarjenih bitij! Tem številne kače in gadi gotovo ne le da ne bodo nič storili, ampak jim bodo s svojo zalego vred pri priči prepustili ta sicer najlepši prostor. In vi kot njihovi stražarji tudi ne boste imeli niti najmanjših težav s to golaznijo, o tem ste lahko docela prepričani! - Zdaj pa mi prinesite dvaindvajset parov usnjenih čevljev z jermeni, v katere bomo obuli te nepokvarjene ljudi, da si na našem ostrem peščenem

tlaku ne bodo po nepotrebnem poškodovali svojih nog!'

5 Takoj so prinesli čevlje. Meni in mojemu služabniku so takoj obuli najudobnejše; drugih dvajset so na poglavarjev ukaz štirje stražarji odnesli k najinim tovarišem, in ko so se obuli tudi ti, so jim stražarji dali navodilo, naj jim sledijo na novi pašnik.

Poglavar, jaz in moj služabnik ter drugi stražarji pa smo odšli skozi številne mestne ulice na prosto, kjer je bil lep in velik pašnik, gosto poraščen z najlepšo travo, veliko datljev in fig in pomaranč in drugega sadja. Videl pa sem tudi, da so ljudje ta pašnik zelo malo obiskovali; kajti že od daleč smo zaslišali klopotaње nešteti klopotač.

6 Kmalu za nami so prišli tudi moji tovariši s številnimi čredami in kamelami. Ko so prišli do pašnika, sploh niso čakali, da bi golazen morda najprej pobegnila pred nami in našimi čredami, ampak so takoj brez najmanjšega strahu zasedli pašnik in se polastili sadežev, ki so rasli tam, ter križem kražem prehodili pašnik; vsa golazen je pobegnila k Nilu tako, da je bila njegova gladina skoraj pol ure pokrita z njo; tudi štirje nilski zmaji so bliskovito pobegnili pred mojimi tovariši in pred mojimi čredami.

7 Poglavar pa je zdaj razložil ta pojav tudi stražarjem, ki nam jih je dodelil, in jim rekel, da smejo z nami brez strahu oditi na vse dele pašnika, češ, da je popolnoma prepričan, da že ponoči na vsem pašniku ne bo niti enega gada in nobene druge kače več. In tako je tudi bilo: že po eni uri je bil pašnik zvečer očiščen vsakovrstne golazni.

8 Na drugi strani obrežja Nila pa smo videli celo egipčansko čredo ovac bežati pred strupenimi begunci, ki so jo preganjali, in njeni pastirji so bežali s čredo vred. Pastirji so bridko kričali, vendar jim je uspelo pobegniti na nilski most; toda čreda je utrpela škodo, marsikakšno jagnje so velike zverine dohitele in požrle. Na drugem bregu je bila tudi množica kuncev, katerim je bil ta nepričakovani obisk tudi nadvse nedobrodošel: plazeče se zverine so požrle množico mladičev.

9 Stražarje so prej nedosegljivi najlepši datlji, fige in pomaranče zelo bodli v oči, prav tako pa tudi najlepši roscize (rožiči), s katerimi so navadno krmili kamele.

10 Poveljnik straže je rekel poglavarju: 'Čast Izidi in Ozirisu! Končno lahko tudi tukaj obiramo sadje, kar se ni zgodilo, odkar ljudje pomnijo!'

11 Poglavar pa je rekel: 'Sadje bodo vse leto obirali samo tisti, ki so ta pašnik očistili; vzeti smete le, kar vam oni dovolijo, samovoljno pa niti lista z drevesa! Poleg tega se varujte, da bi pred temi nadvse nepokvarjenimi ljudmi klicali kakšne vaše ničeve deželne bogove; med vami ni nikogar, ki ga jaz ne bi učil spoznati edino pravega Boga! Ostanite pri Njem, in ne govorite več o Izidi, niti o Ozirisu, niti o Apisu. Vse to namreč je in bo na veke ostalo prazen nič!'

12 Potem mi je rekel poglavar: 'Kakor sam vidiš, je za vas s pomočjo Najvišjega najbolje poskrbljeno. Zdaj vas bom zapustil, toda jutri s prvo zoro bom spet pri tebi;

potem ti bom tukaj, v velikem odprtem templju Najvišjega, že dal pravi pouk! In tedaj boš vse, kar boš od mene slišal, prenesel tudi svojim tovarišem! In zdaj ostanite zdravi pod varstvom Najvišjega!"

13 S temi besedami se je vrnil v mesto. Pri egiptovskem ljudstvu je že dolgo užival velik ugled; kdor ga je srečal, se je pred njim priklonil do tal. On pa se je delal, kot da vseh teh počastitev ne bi opazil, in je, jadrno, kot da bi bil zatopljen v najgloblje razmišljanje, ubral svojo pot.

14 Ko je sonce zašlo, je kmalu prišla množica radovednežev iz mesta; toda nihče se ni upal več kakor dvajset korakov približati zloglasnemu kačjemu pašniku. Mnogi so nam vpili, naj se oddaljimo s pašnika, sicer bomo neogibno imeli veliko škodo. Straža pa je odpravila radovedneže in jim razlagala, da ni nobene nevarnosti več, ker je zaradi naše skrivne moči vsa strupena golazen že zdavnaj odplavala po Nilu.

15 Tedaj so radovedneži kmalu odšli in mi smo oskrbeli svoje črede, ki so nam za ta večer dale toliko najbolj hranilne ga mleka, da ga sploh nismo mogli použiti. Vprašali smo stražarje, ali tudi oni pijejo mleko. Z veseljem so potrdili in dali smo jim piti toliko mleka, da ga niso bili zmožni popiti nič več. Še zmeraj velik presežek smo dali v posode, ki smo jih prinesli s seboj, da bi mleko predelali v sir.

16 Leto dni smo gospodarili tu in smo se od dobrega poglavarja zelo veliko naučili, posebno ker smo resnično spoznali najvišje Božje bitje. Kar najprijazneje nas je po letu dni odpustil in dobre volje smo se vrnil v svojo deželo.

17 Kmalu nato sem dobil videnja, sestavil karavano in hotel pravzaprav le do Memfisa, da bi poglavarju oznanil svoje videnje. Ta pa je že vedel Zate, prevzvišeni, in napotil me je kar semkaj, pokazal mi je zelo dolgo pot do Aleksandrije in me zaupal najspretnjšemu mornarju, da me je pripeljal sem. S seboj mi je dal tudi tolmača, vendar ga nisem vzel s seboj semkaj.

18 Zdaj veš, najbolj prevzvišeni od vseh ljudi, kako sem se dokopal do svoje majhne modrosti; in zdaj mi tudi ti zagotovo povej, ali sem na pravem kraju ali pa naj potujem še naprej! Dolgo se namreč ne morem zadržati, ker je moja pot v našo domovino zelo dolga."

*Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 4*